

PROFESOŘI VYZÝVAJÍ...

I profesoři jednou chodili do školy. A jak na to vzpomínají? Požádali jsme je, aby nám popsali **Jednu vzpomínku ze školních lavic. Jak na výzvu profesorům odpoví studenti? Dozvíte se v příštím čísle.**

Bramborový zloděj

Když jsem chodila na gymnázium, neměli jsme organizovaný barevný týden, jako je tady na Opatově. Často jsme se ale jako třída domlouvali a dělali si takový náš vlastní barevný den.

Líbil se nám okamžik překvapení a výraz kantorů při vstupu do třídy, když jsme všichni dorazili například v bílém tričku.

Vtípky na „apríla“ jsme zkoušeli různé, ale nejzajímavější byly reakce kantorů na prázdnou třídu. Samozřejmě jsme byli schovaní poblíž, abychom kontrolovali situaci. Většina kantorů měla smysl pro humor, až na našeho fyzikáře. Holky, kterým nešla fyzika, posílal šít zástěry. V jeho hodinách jsme naše vtípky radši ani nezkusili.

V jedné situaci se ale postrach školy zachoval jako hrdina. Jezdili jsme na brigádu na brambory na Vysočinu. Byl to týden bez učení, zato plný práce, ale i společných veselých chvil mimo domov. Všech dvacet holek nás spalo v jednom velkém pokoji na palandách. Zhasnuto jsme měly podle večerky, ale většinou to ještě trvalo, než jsme po vypovídání všech zážitků z celého dne usnuly.

Záchody byly mimo chatu a nebylo tam osvětlení, proto se muselo chodit s baterkami. Žádné z nás tedy nepřišlo divné, když se jednou v noci po pokoji jedna pohybovala. V jednom okamžiku jsme ale zahlédly nějakou postavu, jak chodí mezi postelemi a vždycky se na chvíli zastaví. Byly jsme rozespalé, ale jedna spolužačka pronesla něco jako: „Co blbneš, běž si lehnout“. Najednou se neznámá postava dala na útěk. My, co jsme byly vzhůru, jsme šly okamžitě za kantory a náš fyzikář vyběhl za postavou v dálce a snažil se ji dosáhnout. I když se mu to nepodařilo, tak jsme ocenily jeho rychlou reakci. V tu chvíli nebyl fyzikář, ale borec. Později se zjistilo, že neznámý návštěvník nebyl zloděj, ale úchyl. Naštěstí se pak už nikdo cizí neobjevil.

Mgr. Jitka Kučerová

Kostlivec Pepa

Studovala jsem na nejmenovaném pražském gymnáziu. Měli jsme dobrou partu a zažili jsme spoustu legrace. Třeba s Pepou...

Měli jsme ve třídě model kostry, pojmenovali jsme ho Pepa. Pepu jsme s nadsázkou brali jako spolužáka. Oblékali jsme ho, učili ho kouřit, stěhovali jsme ho do školního sklepa při cvičné evakuaci. Třídní nám vždy vynadala.

Ve třetím ročníku jsme dostali novou profesorku, která chtěla napsat seznam žáků třídy. Zapsali jsme i Josefa Maxmiliána Drápa, tedy našeho Pepu. Tehdy nikoho nenapadlo, že to bude na dlouho.

Nejdříve si nás paní profesorka nepamatovala, tak Drápa nepostrádala. Testy za něho vždy kluci napsali. Pak jsme tvrdili, že Dráp má individuální studijní plán a často je na soustředění. Když ale Dráp propadal, šlo do tuhého. Sice do třídy přišel náš kamarád a vydával se za něj, ale brzy přišla i rozzuřená třídní. Tím Drápovo studium skončilo.

Profesorkám jsme se omluvili a Pepa už do konce našich studií nesměl opustit svou vitrínu. Podvedená profesorka nakonec patřila k našim nejoblíbenějším a na pozdějších srazích se smíchem na Pepu vzpomínala.

RNDr. Helena Krutová

Výzva studentům! Svou vzpomínku ze školy nám pošlete také vy! Své vzpomínky můžete posílat na náš e-mail nebo na instagram.